

Turot savu solījumu

Lūsija Stīvensone Jūela

Baznīcas žurnāli
(Stāsts ir balstīts uz patiesiem notikumiem)

„Ir palikušas tikai sešas dienas līdz manām kristībām!” noteica Laimonis. Šī diena jau gandrīz bija pienākusi!

„Vai esi gatavs?” vaicāja tētis.

„Man šķiet, ka jā,” atbildēja

Laimonis.

„Kad tu kristies, tu noslēdz derību,” teica tētis. „Vai atceries, ko tas nozīmē?”

„Tas ir solījums, vai ne?”

Tētis pamāja. „Jā! Tu apsoli sekot Jēzum Kristum un ievērot baušļus. Debesu Tēvs apsola tevi svētīt un tev palīdzēt.”

Laimonis pasmaidīja. Viņš zināja, ka tas ir svarīgs solījums. Viņš bija sajūsmināts, ka varēs to dot!

Beidzot pienāca viņa kristību diena. Laimonis

pārgērbās baltās drēbēs. Kristījās vēl divi citi bērni. Viņi visi vēroja, kā kristību baseinu piepilda ūdens.

Kad pienāca viņa kārtā, Laimonis kopā ar tēti iegāja baseinā. Tētis noskaitīja kristību lūgšanu. Tad Laimonis aizspieda savu degunu, un tētis viņu pilnībā iegremdēja ūdenī.

Kad Laimonis pacēlās virs ūdens, viņu pārņēma ļoti patīkamas sajūtas! Viņš vēlējās turēt savu solījumu — sekot Jēzum. Viņš gribēja uz mūžiem saglabāt šo sajūtu — būt tīram un laimīgam. Viņš negribēja vairs nekad veikt kādu sliktu izvēli.

Pēc dažām dienām Laimonis pamodās un ieslēdza ūdens sildītāju, lai viņš varētu nomazgāties. Pagāja zināms laiks, līdz ūdens uzsila. Un tā Laimonis ieslēdza televizoru. Viņš vēlējās paskatīties multiplikācijas filmas, kamēr gaidīja.

Laimonis smējās, ekrānā skatoties runājošos dzīvniekus. Šī multfilma bija tik smieklīga! Drīz vien viņš pavisam piemirsa par ūdens sildītāju.

Pēc stundas istabā ienāca tētis. „Cik ilgi ūdens sildītājs jau ir ieslēgts?” viņš vaicāja.

Laimonis pacēla skatu. Viņš bija skatījies televizoru daudz ilgāk, nekā no sākuma bija plānojis.

„Ne īpaši ilgi,” Laimonis atbildēja. „Tikai dažas minūtes.” Viņš izslēdza televizoru un skriešus devās mazgāties.

Taču visu atlikušo dienu Laimonis nejutās labi. Pēc kristībām viņš vairs nekad negribēja veikt sliktu izvēli. Taču viņš tikko bija samelojis tētim!

Laimonis nopūtās. Viņš zināja, kas viņam ir jādara.

„Tēti!” teica Laimonis. „Es sameloju. Es atstāju ūdens

Es tikko
sameloju tētim.
Ko nu?

sildītāju ieslēgtu uz ilgu laiku, taču es tā negribēju. Piedod!”

„Nekas. Paldies, ka man to pateici,” atbildēja tētis.

„Es tiešām jutos slikti, jo laužu savu kristību solījumu,” teica Laimonis.

Tētis apsēdās ar Laimoni uz dīvāna. „Kad tu kristījies, tu neapsolīji, ka būsi nevainojams. Tu apsolīji no visa spēka censties sekot Jēzum.”

Laimonis pamāja ar galvu. Tas lika viņam justies nedaudz labāk.

„Un vai tu zini, ko vari izdarīt, kad veic sliktu izvēli?” jautāja tētis.

„Nožēlot grēkus?” atbildēja Laimonis.

„Tieši tā! Kad mēs nožēlojam grēkus, Debesu Tēvs mums piedod. Tad mēs varam būt tikpat tīri, kādi bijām dienā, kad kristījāmies. Grēku nožēlošana ir *daļa* no tavu kristību solījuma turēšanas.”

Laimonis atplauka smaidā. „Es noskaitīšu lūgšanu un vaicāšu Debesu Tēvam pēc piedošanas.” Viņš bija priecīgs par to, ka varēja turēt savu kristību solījumu. ●

Šie notikumi norisinājās Ganā.

